

[Velepoštovani g.rd Doropoljski!

Oprostite, da Vas nadlegujem s tem pisemcem. Vaš kotiček pa mi je tako prirastel k srcu, da mi ni možno drugače storiti. Preden pa Vam nadalje pišem, dovolite, da se Vam drznem predstaviti: Sem učenec IV. razreda in pohajam v šolo k svojemu očetu; star sem sedem let. — Bil sem tudi že večkrat v Trstu, gledal sinjo Adrijo in videl, kako plovejo po njeni gladini morski velikani. Prihodnjič pa Vam sporočim kaj več, za danes naj bo dosti; vem, da imate mnogo pisem drugih prijateljev, a malo prostora. Sprejmite odlične pozdrave od vdanega

Srečka Kosovela
iz Tomaja pri Sežani.

Odgovor:

Ljubi Srečko!

Sinja Adrija! Ta krasota naše prelepe slovenske zemlje! Kako zakipi človeku srce od navdušenja in občudovanja, ko mu zastrne oči tam ob obelisku na Opčinah v neizmerno sinjo daljo, ki se giblje in valovi pred njim! Blagor Ti, Srečko, da si že večkrat lahko ogledal to krasoto! Koliko je Tvojih vrstnikov širom slovenske domovine, ki hrepene tja do kipečega Jadranskega morja! Kadar zopet stopiš na njegovo obrežje, spomni se vseh tistih, ki bi radi stali na Tvojem mestu — saj so Tvoji bratje, Tvoje sestre — vsi otroci ene matere: slovenske domovine, ki ji je kras in ponos sinja Adrija! — Tej svoji skupni materi priselite ljubezen in zvestobo, da se po vaših mladih, čvrstih silah dvigne njena moč in njena čast! Biti slovenske krvi — bodi Slovincu ponos!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz se drznem Vam pisati to kratko pisemce. Stara sem 11 let in pol. Doma imam še brata Miroslava in sestro Slavico. Brat je letos naredil maturo za učitelja. Sla-

vica je bila eno³ leto v Marijinem zavodu zaradi nemščine. Jaz sem dosedaj hodila v šolo k očetu. Koncem počitnic pojdeva s Slavico v zavod Šmihel pri Novem mestu. Imamo prav lepo jagnje, ki tako skaklja, pa tudi mlade muce, ki imam z njimi veliko veselje. Čebelice naše, uboge stvarce, pa letos nimajo skoraj nič sladkega lizati, ker je bila suša. Presneto se bojim kolere, ki je že v Trstu, pa mislim, da ji bom ušla v Šmihel, če pride, pa mislim, da je ne bo! Tako me tolaži moja mamica. Z nestrpnostjo in veseljem čakam Vašega vljudnega odgovora Vaša vdana

Štefka Siškovičeva,
nadučiteljeva hčerka v Herpeljah.

Odgovor:

Ljuba Štefka!

Res je težava, da ni nikoli mogoče vsakemu v vsakem pogledu ugoditi. Lepo jagnje imaš in mlade muce — pa bi še strdi rada. Kdo drugi pa ima strd, pa nima jagneta in muc. Vidiš, tako je na svetu! Žato pa bodimo zadovoljni s tem, kar imamo. — Letos je sploh hudo. Suša ne muči samo čebelic, ampak tudi ubogi ljudje trpe, ki ne bodo imeli kruha! Poleg vsega tega pa še tista vaša nadležna kolera! A upati je, da jo spretnost zdravnikov in pazljivost ljudstva samega kmalu uničita. Predvsem pa je treba paziti na snago in red!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker sem čital v »Zvončku«, da radi prebirate otroška pisma, želim Vam tudi jaz kaj pisati. Toda ker Vam pišem prvič, ne vem sam, kaj bi pisal. Upam pa, da mi ne boste zamerili. V šolo hodim že šesto leto. Imam veselje do šole. Od doma do šole imam četrte ure. V šoli dobivam iz knjižnice tudi knjige, ki jih kaj rad čitam. Ravno sedaj imam eno; imenuje se »Iz raznih stanov«. Ne daleč od našega doma stanuje

teta, h kateri jaz kaj rad hodim v vas in ji za kratek čas preberem kako povest. Moja dva brata se učita v Vižmarjih za mizarja. Starejši brat Jože že služi, mlajši brat Tone pa se je šel prvo nedeljo po Svečnici učiti. V Ameriki pa imam očeta in sestro. Oče je tamkaj že sedmo leto, sestra bo pa četrto. Doma smo sedaj samo trije: mati, sestra in pa jaz. Prav zahvalil bi se Vam, če bi mi odgovorili.

Vljudno Vas pozdravlja

Kozma Trunkelj,
učenec III. razr. na Krki.

Odgovor:

Ljubi Kozma!

Praviš, da ne veš, kaj bi pisal, pa si mi vendar povedal toliko zanimivega o svoji rodovini. Kajne, kako vas je usoda razdelila daleč po svetu? A vem, da ste v mislih dostikrat združeni, in upam, da pride čas, ko se boste v rodovinskem krogu veselili srečnega snidenja

*

Dragi gospod Doropoljski!

Namenila sem se Vam pisati, kaj sem se naučila v šoli in kateri predmeti mi najbolj ugajajo.

Konec šolskega leta se bliža, in kmalu nastopijo počitnice. Vsak si misli, kaj bo te počitnice delal, s čim se bo kratkočasil. Posloviti se bo treba od vseh svojih dobrih prijateljev in prijateljic. Kaka žalost se polasti tistega, ki vidi, da se letos ni ničesar naučil in bo moral zaostati. Kako vesel pa je tisti, ki je vse leto lepo napredoval in tako ponese koncem leta domov lepo izpričevalo. Koliko lepega in koristnega sem se naučila tudi jaz v tem letu! Res, nikdar mi ne bo žal po njem.

Izmed vseh šolskih predmetov mi še najbolj ugaja zgodovina in zemljepis. Prva, ker opisuje slavna dela vseh narodov in časov, junaštva posameznikov, slavne bitke in imenitne iznajdbe; velika dela slavnih mož, vojskovodij itd. Druga pa me uči spoznavati sosednje in dalnje narode, uči me njihovega življenja, šeg in navad. V zemljepisu sem spoznala tudi veliko obširnost slovanskih držav, kot Rusije, Bolgarske, Srbije itd., ki vse čutijo z ubogo Slovenijo. Ponosna sem, da sem hči naroda, ki ima tako veliko sorodstvo.

Računstvo pa se mi zdi jako dolgočasno in je prava muka zame. Dasi napravim in izpolnim dobro skoro vse računske naloge, mi je vendar ljubše, kadar dobimo kako prosto nalogo.

Mnogo sem si letos pridobila na znanostih in zato se moram v prvi vrsti zahvaliti našemu velecečenemu gospodu nadučitelju, ki se je mnogo z menoj potrudil. Ker ga jaz nisem mnogokrat popolnoma slušala, ga zato prosim oprostjenja.

Sploh se rada učim in res neizrečeno mi bo žal, kadar bom primorana obešiti šolo na klin.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdana

Ljudmila Fajgljeva,
učenka III. razr. ljud. šole v Ajdovščini.

Odgovor:

Ljuba Ludmila!

Malokatero pismo — pa sem jih dobil že lepo število! — mi je tako ugajalo kakor Tvoje. Kaže mi, da si vrla učenka, in trdno upam, da taka tudi ostaneš. Prepričan pa sem, da bo s Tvojim pismom zadovoljen tudi Tvoj gospod padučitelj, in tako si, glej, ustregla na vse strani! Srečno roko imaš!

Kotičkove risbe.

J. C.: Juhej, dokler smo mladi!

